

Elinore Pruitt Stewart
CARTES
D'UNA PIONERA

Traducció de Marta Pera Cucurell

Primera edició: març del 2016

Títol original: *Letters from a Woman Homesteader*

© de la traducció al català: Marta Pera Cucurell, 2016

© de les característiques d'aquesta edició:

Viena Edicions

Tuset, 13 – 08006 Barcelona

Tel. 93 453 55 00 – viena@vienaeditorial.com

ISBN: 978-84-8330-872-1

Dipòsit legal: B 1896-2016

Fotocomposició: Alfa

Impressió i enquadernació: Reinbook

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transmissió d'aquesta obra només
pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars,
llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO
(www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
fragments d'aquesta obra.

NOTA DE L'EDITOR DE 1914

L'autora d'aquestes cartes és una dona jove que va perdre el marit en un accident de ferrocarril i va anar a Denver a buscar el manteniment per a ella i la seva filla de dos anys, la Jerrine. Va agafar les primeres feines que va trobar i va treballar de dona de fer feines i de bugadera per hores. Més endavant, per millorar la seva situació, va acceptar fer de majordoma per a un pròsper ramader escocès, el senyor Stewart, que s'havia establert en un terreny de 65 hectàrees a Wyoming. Les cartes, escrites durant uns quants anys a una antiga patrona de Denver, expliquen la història de la seva nova vida al nou país. Són cartes genuïnes, i es van imprimir tal com s'havien escrit, amb l'excepció d'alguna omisió ocasional i l'alteració d'algun nom.

HOUGHTON MIFFLIN CO.
Primavera de 1914

1. L'ARRIBADA A BURNT FORK

Burnt Fork, Wyoming,
18 d'abril de 1909

Estimada senyora Coney,

¿Us penseu que m'he perdut en un bosc com la nena del conte? Doncs no, i estic segura que si fos el cas els pit-roigs s'ho passarien la mar de bé buscant fulles per tapar-me. Sóc a prop de la Reserva Forestal de Utah, a mitja milla de la frontera i a seixanta milles de la via del tren. Vaig passar vint-i-quatre hores al tren i dos dies a la diligència, i ai!, quins dos dies! La neu es començava a fondre i el fang estava pitjor de com mai l'havia vist.

La primera diligència que vam agafar no podia estar més desballestada i vaig haver de seure al costat del cotxer, que era mormó, i tan atractiu que no em va ofendre gens ni mica que es passés tot el camí fent-me la cort, i menys quan em va haver dit que era mormó i viudo. Però com que no hi havia ningú que fes d'espelma, jo tenia un aire molt ferotge (no era gens difícil, amb el vent i el fang com a aliats) i li vaig dir la meva sincera opinió sobre els mormons en general i en particular.

Mentrestant el meu nou patró, el senyor Stewart, seia sobre una pila de maletes i estava terriblement preocupat per una cosa que anomena el seu «*tookie*», però sóc incapaç d'explicar-vos

què és. Com que el camí estava tan enfangat, era ple de roderes i semblava que la diligència tingués singlot; i tots plegats parlàvem com si també en tinguéssim. El senyor Stewart, en un moment donat, em va preguntar si no trobava que era una «excursió ben distreta». Li vaig dir que potser ell la trobava divertida, però que a mi no em feia gens de gràcia. Cada vegada que la diligència feia un sotrac per una pedra o una rodera, el senyor Stewart udolava com un mussol, i vaig començar a desitjar que trobéssim un arbre balmat o un forat a terra perquè s'hi pogués quedar amb els de la seva espècie.

Finalment vam arribar, i ara tot és fantàstic. Gaudeixo d'una situació molt, molt còmoda i el senyor Stewart no em suposa cap problema, ja que un cop ha fet els àpats es retira a la seva habitació a tocar la gaita, tot i que ell en diu la «goita». Sempre toca *The Campbells are coming*, sense variacions, durant tot el dia, a intervals, des de les set del matí fins a les onze de la nit. De vegades penso que tant de bo s'afanyin i arribin d'una vegada.¹

Tinc una sella de muntar especial per a mi i una petita escopeta amb què he de matar galls de plana. Estem entre dos rierols de truites i, per tant, ja em podeu imaginar feliç quan la neu es fon i l'aigua es torna clara. Tenim pollastres i gallines Plymouth Rock dels millors, i ous bons i en quantitat. I és d'agrair tenir tanta llet com vulguem després de les experiències a ciutat. La Jerrine aprofita totes les coses bones que tenim. Cada dia munta el poni fins al riu.

Encara no he presentat la sol·licitud de la meva terra perquè ara està colgada sota vint pams de neu, i m'estimo més veure

1. *The Campbells are coming*: Vénen els Campbell. (N. de la t.)

què adquireixo, de manera que esperaré a l'estiu. Aquí només tenen tres estacions: hivern, juliol i agost. Hem de sembrar l'hort a finals de maig. Quan sigui possible arribar-hi, aniré a veure la terra per esbrinar-ne tot el que pugui i us ho explicaré.

Em sembla que aquesta carta està a punt d'arribar a la ratlla trenta-dos, i per això us envio una abraçada sincera i deixo de cansar-vos. Escriviu-me quan tingueu temps, si us plau.

Afectuosament,

Elinore Rupert